

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

Ügyintéző:

Tel:

E-mail:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva panaszos által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés a) és e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közzétételétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés a) pontja).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos postai és elektronikus úton terjesztette elő panaszbeadványát a Panasztestület címére a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel szemben, majd postai és elektronikus úton is kiegészítette azt.

A panaszos a rendőri intézkedés előzményeként előadta, hogy * óra körüli időben az *-as autópályán haladt * irányába, a * utcát elhagyva a belső sávban haladó gépjármű vezetője az előtte lassuló autósorba való ütközés elkerülése végett nagy fékezéssel és a kormányt jobbra rántva beleütközött a panaszos által vezetett gépjárműbe. A megállást követően a panaszos az autóból kiszállva megkérdezte a sofőrt, hogy van-e nála betétlap a károk gyors intézése érdekében. A sofőr nem volt együttműködő, sőt fenyegetően lépett fel és a következőket mondta: „Belém jöttél? Meg is ütöttél?” Ezek után panaszos a gépjárműbe történő beszállását követően hívta a rendőrséget és bejelentést tett, miközben látta, hogy a másik sofőr is telefonált. Az autóban utasként tartózkodott a panaszos két ötéves gyermeke, akik az intézkedés alatt az autóban tartózkodtak az autópálya leállósávjában.

A kitérő járőrök a másik gépjármű sofőrjével kezdték az adatfelvételt, a baleset körülményeivel nem igazán foglalkoztak inkább csak az ütés tényére koncentráltak, mivel a sofőr hasát, mellkasát, gyomrát mutatta az ütés helyének. A panaszos kérte, hogy hívjanak mentőt a sérülések kivizsgálására, valamint láttelekvétel céljából. A rendőr ezt nem tartotta fontosnak a sofőr pedig kifejezetten visszautasította azzal, hogy nem látszik semmilyen sérülés. A sofőrrel utazó hölgy nem igazán tudta felidézni hogyan történt az állítólagos ütés, csak a sofőr elmondására alapozva állította annak megtörténtét. A sofőrrel történő helyszíni jegyzőkönyv felvételekor nem volt mindig jelen a panaszos, mivel a gyermekeit is figyelemmel kísérte és a saját autója és a rendőrautó között járkált. Ezek után az intézkedő rendőr megkérdezte panaszost, hogy tud-e valakit hívni a gyerekekért, ugyanis be kell menni a Rendőrkapitányságra (a továbbiakban: Rendőrkapitányság), kihallgatás céljából, egyúttal kérte, hogy a továbbiakban ne járkáljon, valamint – a gyermekek elszállítása érdekében – a feleségével történt telefonálást követően a készüléket ne használja. A panaszos felesége fél óra múlva megérkezett és a gyerekeket elvitte.

A panaszost előállították a Rendőrkapitányságra, ahol felvették az adatait és zsebeit kipakoltatták, amit nem értett, mivel az eljárással kapcsolatosan semmilyen tájékoztatást nem kapott, kihallgatásáig fogdában helyezték el. Ekkor a panaszos kérte, hogy beszélhessen egy rendőri vezetővel, mert tárgyaláson kell részt vennie * órakor. Válaszként közölték vele, hogy ezzel a problémával kapcsolatosan nem tudnak senkit értesíteni, de valószínűsíthetően akkorra megtörténik a kihallgatás és elhagyhatja az épületet. A panaszos kihallgatására ügyvéd jelenlétében * óra körüli időben került sor, majd megtörtént a rabosítása és a Rendőrkapitányság épületét * órakor hagyhatta el.

A panaszos beadványát kiegészítette azzal, hogy az intézkedő rendőr által a baleset helyszínén készített helyszínrajz nem tükrözi valósághűen a baleset körülményeit, nem egyezik meg sem a helyszínen történetekkel, sem a részeselek által elmondottakkal.

A beadványban foglaltak alapján a panaszos a rendőri intézkedés kapcsán az alábbiakat sérelmezte:

1. a vele szemben foganatosított rendőri intézkedések aránytalanságát, részrehajló voltát;
2. az előállítás időtartamát;

3. jogaira történő tájékoztatás elmaradását;
4. a telefon használatának korlátozását;
5. gyermekeinek veszélyeztetését;
6. az egyik tanú helyszíni meghallgatásáról készült jegyzőkönyvben foglaltakat;
7. a balesetről kiadott igazolás tartalmának elégtelenségét;
8. a baleset helyszínéről készült helyszínrajz valóságot nem tükröző jellegét;
9. miért nem hívtak mentőt egy személy számára;
10. az intézkedés elhúzódása miatti anyagi kárt.

II.

A Panasztestület a sérelmezett rendőri intézkedéssel kapcsolatban kialakított állásfoglalásában megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkben foglalt emberi méltósághoz, a IV. cikkben foglalt személyes szabadsághoz való jogát, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

Az ügy mérlegelése alapján a Panasztestület arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentés tartalma szerint a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

A Panasztestület álláspontja szerint a panasz alapjául szolgáló esetben nem történt tettenérés, az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjára való hivatkozás a panaszos előállításához bizonyosan nem biztosított kellő jogalapot. A panaszos előállítása nem felelt meg az arányosság követelményének, így a panaszos személyi szabadságának jogellenes korlátozását valósította meg, továbbá sérült a panaszos szabadságához való joga az előállítás időtartama miatt is.

A Panasztestület úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható sem a telefon használatának korlátozása, sem a tájékoztatás elmaradása miatt.

A megvalósult alapjogsértés a Panasztestület megítélése szerint elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

III.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe

- a panaszos előterjesztett beadványa;
- a panaszos beadvány kiegészítése;
- jelentés elfogás végrehajtásáról;
- az előállításról szóló igazolás;
- határozat az előállítás meghosszabbításáról;
- közúti balesetről szóló igazolás;
- jegyzőkönyv letéti tárgyakról;
- rendőri jelentés;
- átirat;

- rendőri jelentés;
- feljelentésről készült jegyzőkönyv;
- tanúkihallgatásról készült jegyzőkönyvek;
- meghallgatásról készült feljegyzések;
- a panaszos gyanúsított kihallgatásáról jegyzőkönyv;
- közúti baleset helyszínén végzett meg szemlélésről szóló jegyzőkönyv;
- szakmai állásfoglalás.

A lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a panaszos előterjesztett panaszában, valamint előterjesztett panasz kiegészítésében megfogalmazott állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdés szerint a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre is. (1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.)

IV.

A rendőri intézkedés elleni panasz elbírálásakor először azt vizsgáltam meg, hogy valamennyi panaszosi sérelemre kiterjed-e a hatásköröm.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint *„Akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint*

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és büntetőrendészeti feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.”

A Pp. 195. § (1) bekezdésben foglaltak szerint *„Az olyan papír alapú vagy elektronikus okirat, amelyet bíróság, közjegyző vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül, a megszabott alakban állított ki, mint közokirat teljesen bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, továbbá az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját. Ugyanilyen bizonyító ereje van az olyan okiratnak is, amelyet más jogszabály közokiratnak nyilvánít.”*

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 343. § (1) bekezdés a)-c) pontjai alapján „Az a hivatalos személy, aki hivatali hatáskörével visszaélve hamis közokiratot készít, közokirat tartalmát meghamisítja, vagy lényeges tényt hamisan foglal közokiratba, büntetett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 29. § a) pontja alapján „Kizárólag az ügyészség végzi a nyomozást a rendőrség, az Országgyűlési Őrség, a büntetés-végrehajtási szervezet, a hivatásos katasztrófavédelmi szerv és a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok hivatásos állományú tagja által elkövetett, nem katonai büntetőeljárásra tartozó bűncselekmény, továbbá a Nemzeti Adó- és Vámhivatal hivatásos állományú tagja és a kormányzati szolgálati jogviszonyban foglalkoztatott pénzügyi nyomozó által elkövetett bármilyen bűncselekmény” miatt.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Sztv.) 98. § (1) bekezdés szerint „A szabálysértési hatóságnak az elővezetés kivételével a kényszerintézkedés tárgyában hozott, a feljelentést elutasító, illetve a szabálysértési eljárást megszüntető, valamint a kézbesítési vélelem megdöntésére irányuló kérelmet elutasító határozatával, illetve intézkedésével szemben az eljárás alá vont személy és képviselője, a sértett és képviselője, valamint a rendbírósággal sújtott személy, továbbá egyéb, nem az ügy érdemében hozott határozatával, intézkedésével szemben - a törvény eltérő rendelkezése hiányában - panasszal élhet az, akire a határozat rendelkezést tartalmaz, illetve akit az intézkedés érint”.

A (4) bekezdés a) és b) pontja alapján „Az ügyész a kényszerintézkedés tárgyában benyújtott panaszt három, egyéb esetekben nyolc napon belül elbírálja és a panaszt, mint alaptalant elutasítja, vagy a határozatot hatályon kívül helyezi, indokolt esetben a szabálysértési hatóságot az eljárás folytatására utasítja”.

A panaszbeadványban foglaltakat értékelve megállapítható, hogy a szabálysértési eljárással összefüggő intézkedés – a balesetről kiadott igazolás tartalmának elégtelenségének – vizsgálatára, valamint a büntetőeljárás hatálya alá tartozó – a baleset helyszínéről készült helyszínrajz valóságot nem tükröző jellegének – vizsgálatára hatáskörrel nem rendelkezem.

Megállapítható továbbá, hogy a panaszos által beadványában a munkamegbeszélésről történő távolmaradása miatti bevételkiesés kapcsán érvényesíteni kívánt kártérítési igény elbírálására, ezen eljárás keretei között nincs lehetőség, azzal kapcsolatban az intézkedést foganatosító szerv vezetője rendelkezik hatáskörrel.

A kártérítés általános szabályait, valamint a közhatalmi jogkörben okozott károk megtérítésének szabályait az intézkedéskor hatályban lévő, Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény szabályozza, míg a kártérítési igény elbírálása a Pp. szerint polgári jogi útra tartozik. Ennek értelmében azon panaszosi sérelem, miszerint miért nem hívtak mentőt egy személy számára, polgári jogi útra tartozik, így jelen közigazgatási hatósági eljárás keretében – hatáskör hiányában – nem bírálható el, ezért a jelen határozatban foglalt döntés arra nem terjed ki.

V.

A rendőri intézkedés ellen a panaszos által megfogalmazott sérelmek kapcsán álláspontom a következő:

V/1. A panaszossal szemben fogatosított rendőri intézkedések aránytalansága, részrehajló volta

Az Rtv. 13. (1) bekezdése szerint *„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”*

(2) bekezdése értelmében *„A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”*.

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése szerint *„A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.*

(2) bekezdés szerint *„Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”*

Az Rtv. 33. § (1) bekezdése szerint *„A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt,*

a) akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek;”

A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 8. § (1) bekezdése szerint *„A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében.”*

A Rendőrség Etikai Kódexének 4. pontja szerint:

„A rendőr elismeri és védi az emberi méltóságot, tiszteletben tartja az emberi és a személyiségi jogokat. Elfogulatlanul jár el nemre, korra, állampolgárságra, etnikai hovatartozásra, vallási és politikai meggyőződésre, társadalmi és vagyoni helyzetre tekintet nélkül.”

A panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedést aránytalannak, részrehajlónak érezte.

A Panasztestület ebben a kérdésben konkrétan nem foglalt állást a rendőri intézkedéssel kapcsolatban annyit állapított meg, hogy a bejelentés tartalma szerint a rendőrök intézkedési kötelezettsége fennállt.

A rendőri jelentésben foglaltak szerint * órákor utasítás alapján a Rendőrkapitányság beosztottjai megjelentek a * autópálya bevezető szakaszán a * utcai kereszteződés után, mert onnan bejelentés érkezett anyagi káros közúti közlekedési balesetről, amely során verekedés is történt a részesek között.

Az intézkedő rendőrök a helyszínen * órákig érkeztek, napszaknak megfelelően köszöntek, közölték nevüket és jelvéyszámukat. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a baleset bekövetkezése miatt a panaszos és a másik fél is bejelentést tett a rendőrségre. A jelenlévő személyek igazoltatását és a nyilvántartási rendszerben történő ellenőrzését követően, először a másik sofőr, majd a panaszos és végül a helyszínen tartózkodó tanú került meghallgatásra.

A másik sofőr elmondta, hogy ő a középső sávban haladt, amikor a panaszos gépjárműve a jobb szélső sávból hirtelen bevágott elé, mert sávot akart váltani, azonban az irányjelzőt késleltetve kezdte el használni, csak a manőver közben. Azzal próbálta a balesetet elkerülni, hogy megpróbált a balszélső sávba átsorolni, azonban annak telítettsége miatt ez nem volt lehetséges, így hátulról nekiütközött az elé szabálytalanul besoroló járműbe. Ezután félreálltak a járművekkel, kiszálltak mindketten, a panaszos azonnal szidalmazni kezdte őt.

A sofőr elmondta továbbá, hogy a panaszos egy alkalommal arcon ütötte őt, ezt megerősítette a sofőrrel utazó utas is, ennek tényét azonban a panaszos tagadta. A sérülés jellege nem igényelte a mentő helyszínre hívását, ennek ugyan lehetőségét a panaszos felvetette, de a megütött sofőr kifejezetten elutasította, valamint a rendőrök sem tartották szükségesnek.

A meghallgatott személyek elmondása, valamint a helyszínen lévő nyomok alapján megállapítható volt, hogy a baleset feltételezett elkövetője a panaszos. A panaszos a baleset okozásáért a felelőséget nem ismerte el, ezért közölték vele, hogy ellene feljelentést tesznek. A baleset körülményeinek jegyzőkönyvi rögzítése az intézkedő rendőrök részéről megtörtént.

A bántalmazás körülményeit a Tevékenység-irányító Központ irányába (a továbbiakban: TIK) a rendőrök jelentették, amely alapján azt az utasítást kapták, hogy a panaszos kerüljön előállításra a Rendőrkapitányságra. A panaszossal közölték, hogy garázdaság bűncselekmény elkövetése miatt előállítják a Rendőrkapitányságra. Ezek után a panaszos a saját gépjárművét, amelyben két öt éves gyermeke tartózkodott az első kihajtóig elvezette rendőri kísérettel ahol leparkolta és feleségét értesítette telefonon, aki fél óra múlva megérkezett és a gyermekeket elszállította.

A panaszossal szemben előállítása során kényszerítőeszköz alkalmazására – együttműködése okán – nem került sor.

A panaszosnak a Rendőrkapitányságon sérülés és panaszmentes átadása, valamint az előállító helyiségben történő elhelyezése megtörtént.

A parancsnoki kivizsgálásban foglaltak alapján megállapítható, hogy a panaszost előállításakor az előállító egységbe * órákig került elhelyezésre, ekkor tájékoztatása megtörtént – hozzátartozó egyéb személy kiértesítése, írásos tájékoztatók átvétele, élelemmel történő ellátása vonatkozásában –, amelyet tudomásul vett és aláírásával megerősített. A panaszos előállítóba történő befogadását követően az 1-es számú zárkában került elhelyezésre, ekkor jogairól és kötelezettségeiről szóló tájékoztatást megkapta szóban, amely a zárkában írásos formában is a rendelkezésére állt, ennek tényét a rendkívüli őrök ellenőrizték. A panaszos a felesége kiértesítését kérte, amely telefonon keresztül * órákig megtörtént, ennek tényéről a panaszos tájékoztatása megtörtént.

A rendőri intézkedés vonatkozásában sem annak aránytalansága, sem részrehajló volta nem volt megállapítható, a végrehajtott intézkedés okszerű és szabályszerű volt, mivel a helyszínen mindenkit meghallgattak, amelyet jegyzőkönyvben rögzítettek, a helyszínen panaszos lehetőséget kapott, hogy értesítse hozzátartozóját és üzletfelét.

Megállapítható, hogy – a jogszabályi előírásoknak megfelelően – a rendőrség intézkedési kötelezettsége a bejelentés alapján fennállt és a helyszínen történt intézkedés minden részletre kiterjedő, arányos, szakszerű és jogszerű volt.

A fentiekre tekintettel a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

V/2. Az előállítás időtartama

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése alapján *„A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.”*

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése alapján *„A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”*

A bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény 6. § (1) bekezdésben foglaltak szerint *„A személyazonosító adatok és fényképek nyilvántartásában az érintett arcképmását nyilván kell tartani, ha*

a) bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárás alá vonták, ...”

A panaszos a fogvatartás időtartamát indokolatlanul hosszúnak vélte és ezt beadványában sérelmezte.

A Panasztestület álláspontja szerint sérült a panaszos személyes szabadsághoz való joga az előállítás időtartama miatt.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett fenti megállapításával az alábbi indokok alapján nem értek egyet.

Az előállítás végrehajtásáról szóló rendőri jelentés szerint a rendőr * órákor vonta intézkedés alá a panaszost, majd az intézkedés keretében garázdaság bűncselekmény elkövetése miatt elfogta és előállította a Rendőrkapitányságra. Ezt követően * órákor sérülés és panaszmentesen átadta a rendkívüli őrnek.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint a panaszost * órákor intézkedés alá vonták, majd a Rendőrkapitányságra történő előállítására * órákor került sor. A Rendőrkapitányságon letéti jegyzőkönyvet vettek fel, kitöltötték az előállítással kapcsolatos dokumentációt, bevezették a panaszos adatait a nyilvántartásokba, a panaszos részére adtak szóbeli tájékoztatást jogairól és kötelezettségeiről, jogorvoslati lehetőségeiről, hozzátartozó kiértesítéséről, panasz előterjesztésének lehetőségeiről. Majd az ezekre vonatkozó nyilatkozatokat kitöltötték és a panaszossal aláírták, ezután került sor a kényszerintézkedésről szóló rendőri jelentés rögzítésére. Szükséges volt az illetékesség megállapítása, valamint a cselekmény minősítésében történő döntés is. Az intézkedésről készült rendőri jelentés elkészítését követően a parancsnoknak vizsgálatot kellett folytatnia abban a tekintetben, hogy az intézkedés jogszerű, szakszerű és arányos volt-e.

Az előállítás ideje alatt eljárási cselekményként a fentiekén túl a feljelentés felvétele és tanúkihallgatások kerültek végrehajtásra.

A panaszos kihallgatásáról készült jegyzőkönyv tanúsága szerint a panaszos gyanúsított kihallgatására * óra és * óra közötti időben került sor, majd jogszabályi felhatalmazás alapján a bűnügyi nyilvántartásba vétele megtörtént és * órakor távozott a Rendőrkapitányság épületéből.

E sérelemmel kapcsolatosan megállapítható, hogy a tettenért panaszos előállításával kapcsolatos feladatok foganatosítása jogszabályon alapul a feladatok elvégzésének adminisztrációja pedig garanciális jellegű, az előírt feladatok elvégzése időigényes, amely az adott helyzetben az intézkedés megkezdésétől a panaszos távozásáig a szükséges ideig tartott, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

V/3. A panaszos jogairól történő tájékoztatás elmaradása

Az Rtv. 20. § (1) bekezdése szerint „A rendőrt az intézkedés során

a) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy

b) szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye

igazolja.

(2) A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdés szerint „A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni”.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés értelmében „Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani”.

A panaszos beadványában úgy nyilatkozott, hogy semmiféle tájékoztatást nem kapott azt illetően, hogy mi fog vele történni, nem tájékoztatták az előállítással kapcsolatban.

A rendőri jelentésben és a parancsnoki kivizsgálásban foglaltak szerint, az intézkedő rendőr közölte panaszossal az intézkedés célját, továbbá, hogy az általa elkövetett cselekmény miatt elfogja és előállítja a Rendőrkapitányságra a további szükséges cselekmények lefolytatására. Tájékoztatta jogorvoslati lehetőségeiről is, ezt a tényt igazolja a személyes szabadságot korlátozó intézkedésről készült jelentés.

A rendőr által készített jelentés * pontjában írtak szerint a panaszosnak tudnia kellett, hogy az előállítás jelentősen elhúzódhat, hiszen már a baleset helyszínén értesíteni kívánta a délután három órakor kezdődő tárgyalás másik résztvevőjét, hogy nem tud megjelenni.

Az előállító helyiségbe történő elhelyezésével kapcsolatosan a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta, ezt a tényt támasztja alá – „NYILATKOZAT az előállított/elővezetett személy előállító helyiségben történő elhelyezéskor a szóbeli

tájékoztatás megtörténtéről, hozzátartozó, egyéb személy értesítéséről és írásos tájékoztató átvételéről” – szóló irat, amelyet a panaszos aláírásával hitelesített. Itt jegyzendő meg, hogy a Rendőrkapitányság által a panaszos részére kiadott fogvatartás időtartamára vonatkozó IGAZOLÁS elnevezésű iraton a panaszos nem nyilatkozott úgy, hogy az előállítás időtartama alatt panaszja keletkezett volna és ennek tényét aláírásával hitelesítette.

A panaszos jogaira történő tájékoztatása mind az intézkedés, mind az előállítás során – a rendőrségi iratok tanúsága szerint, amelyeket a panaszos aláírásával hitelesített – megtörtént, így e tekintetben a panasz alaptalan.

V/4. A telefon használatának korlátozása

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint „A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”

Az Rtv. 17. § (1) bekezdésben foglaltak szerint „A rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.”

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint „A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.”

A panaszos beadványában arra hivatkozik, hogy nem volt lehetősége telefonálni az intézkedés során, illetve az általa vezetett Kft. vonatkozásában az üzletfeleket nem tudta értesíteni.

A rendőri jelentésben foglaltak szerint az intézkedés alatt a panaszos folyamatos nyomkodta a telefonját, ezért az intézkedő rendőr megkérte, mivel intézkedés alatt áll tegye el a telefonját, annak ideje alatt azt nem használhatja.

A panaszos ekkor arra hivatkozott, hogy egy fontos és jelentős anyagiakkal járó tárgyalásra kell mennie és csak a partnerét akarja értesíteni, hogy nem fog időben odaérni. A panaszos kérelmére az intézkedő rendőr megengedte, hogy felhívja telefonon az érintett felet, vagy annak sikertelensége esetén szöveges üzenetet küldjön.

A panaszossal utazott két kiskorú gyermeke is ezért az intézkedő rendőr kérdésére, hogy kit tud értesíteni annak érdekében, hogy a gyermekeket elszállítsa, a panaszos kötekedve azt válaszolta, hogy a feleségét, de nem engedik telefonálni, erre a rendőr azt mondta, hogy a gyermekek érdekében természetesen telefonálhat, amely meg is történt, hiszen fél óra múlva megjelent az értesített személy.

Az intézkedés során amikor a panaszossal közölték, hogy előállítják, arra a kérdésre, hogy hívjon-e ügyvédet, azt a tájékoztatást kapta, hogy amennyiben szükségesnek érzi a Rendőrkapitányságon erre lehetősége nyílik.

A Rendőrkapitányságon a későbbiekben a panaszos által megjelölt személy értesítése ugyancsak megtörtént.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az intézkedés alatt a panaszos kérésére saját telefonjáról értesítette a hozzátartozóját, valamint lehetőséget kapott arra is, hogy az üzleti partnerét értesítse a tárgyalásról való késéséről, vagy esetleges meg nem jelenéséről, így a rendőrök panaszossal szembeni mobiltelefon használatának korlátozása nem állapítható meg.

A fentiekre tekintettel a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

V/5. A panaszos gyermekeinek veszélyeztetése

Az Rtv 2. § (1) bekezdésben foglaltak szerint „A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint „A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy két kiskorú gyermekére nem tudott figyelni, akik a baleset után a gépjárműben várakoztak az autópálya leállósávjában.

A rendőri jelentésben foglaltak szerint a panaszos gépjárműve teljesen lehúzóva az autópálya jobb szélén állt. Az intézkedés alatt le-fel járkált a rendőrautó és saját autója között ezt megerősíti a panaszbeadványban foglalt panaszosi állítás, miszerint „...az intézkedés során a VW-ben ülő gyermekeimet is figyelemmel tartva, folyamatosan az autóm és a rendőrautó között járkáltam ebből kifolyólag pedig nem voltam állandó részese a másik fél által előadottaknak.”

A panaszos helyszíni meghallgatása során kérte csak az intézkedő rendőr, hogy ne járkáljon, hanem maradjon mellette.

A baleseti helyszín jegyzőkönyvi rögzítése, a jelenlévők meghallgatása és a szükséges iratok kitöltése után biztonsági, valamint célszerűségi okból az intézkedő rendőr kérésére és kíséretében a panaszos autóját elvezette az autópályán lévő első kihajtóig és ott leparkolta. Onnan a gyermekeket a panaszos értesítése alapján a helyszínre érkezett édesanya elszállította.

A megállapított tényállás szerint a gépkocsi az autópálya jobb szélén, teljesen lehúzóva állt. A rendőr által készített jelentés * pontja tartalmazza, hogy általában nem engedélyezik az eljárás alá vont személyek számára azt, hogy az intézkedés helyszínétől eltávolodjanak, a panaszos esetében ezt kifejezetten azért túrték el, hogy a gyermekeket felügyelni tudja. Amennyiben az intézkedő rendőr a balesetveszély bármilyen fokát megállapította volna a két ötéves gyermek vonatkozásában, felszólította volna a panaszost, hogy vegye ki őket az

autóból, vagy a szolgálati gépjárműbe ültették volna be őket, amíg az édesanyjuk meg nem érkezik.

A rendőri intézkedés során amint lehetőség nyílt – a szolgálati feladatok maradéktalan végrehajtását követően – elhagyták az útszakaszt és egy biztonságosabb helyen várakoztak tovább. **Ezért a panasz e tekintetben alaptalan.**

V/6. Az egyik tanú helyszíni meghallgatásáról készült jegyzőkönyvben foglaltak

A panaszos állítása szerint a helyszínen a sofőrrel utazó hölgy nem igazán tudta felidézni hogyan történt az állítólagos ütés, csak a sofőr elmondására alapozva állította annak megtörténtét.

A rendőr által készített jelentés * pontja szerint a helyszínen meghallgatott tanúk a saját észleléseiket írták le, nem egymás előadását másolták. Tény, hogy az ütésre vonatkozó előadás a nyilatkozat utolsó mondatát képezi, ez azonban nem jelenti azt, hogy az utólag „bemondásra” került oda.

A rendőrségi iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a másik érintett kiszállt az autójából, hogy megnézze, mennyire sérült a gépkocsija, amelyben benne ült a keresztanyja is. A másik érintetthez odament a panaszos, az autó mellett szidalmazta és ütötte meg. A gépkocsin a sérülés a jobb első sárvédőn keletkezett, a tanú pedig az anyósülésen ült. Ezért teljesen reális az, hogy az autóban ülő tanú hallotta a szidalmazást és tanúja volt az ütésnek. A büntetőügyben tett tanúvallomásában elmondta, hogy látta az unokaöccsét meg is billeni az ütés hatására. Ettől megijedve szállt ki a gépkocsiból.

A leírtakra tekintettel a rendőri jelentés közokirati minősége tekintetében az abban foglaltakat fogadtam el tényként azzal, hogy a tanú helyszíni meghallgatásáról készült jegyzőkönyvben az általa észlelte kerültek rögzítésre.

A fentiek alapján a panasz e tekintetben alaptalan.

VI.

Tekintettel arra, hogy a panaszos a vele szemben foganatosított intézkedési kötelezettséget, valamint az előállítás jogszerűségét nem sérelmezte, ezért azt érdemben nem vizsgáltam.

Ezzel kapcsolatosan a Fővárosi Törvényszék már korábbi – 20.K.31.855/2011/8. számú – ítéletében kimondta, hogy *„A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi határozat kizárólag a felperes panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.”*

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítélete a fentieket alátámasztja, amely szerint *„(...) Az FRP-nek az előállítás időtartamára vonatkozó megállapításra nézve rögzítette, hogy e körben a felperes nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.”*

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

A határozat az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) bekezdés, 330. § (2) bekezdés;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés e) pontja, 109. § (1) bekezdés a) pontja, 50. § (1) bekezdés;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 92. § (1) bekezdés, 93/A. (7), (9) bekezdés, 13. § (1)-(2) bekezdés, 15. § (1)-(2) bekezdés, 24. § (1) bekezdés, 33. § (3), (4) bekezdés, 20. § (1)-(2) bekezdés, 17. § (1) bekezdés, 18. § (1) bekezdés, 2. § (1) bekezdés,
- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 8. § (1) bekezdés,
- a Rendőrség Etikai Kódexe 4. pontja;
- a bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény 6. § (1) bekezdés a) pontja.

Budapest, 2015. október 26.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos**